



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
III-6 У 3215/19 (2015)
18.07.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Синиша Брашанац, адвокат из Београда, Његошева бр.80, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионално одељење за другостепени поступак Београд, сада Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. 7652/2016 од 24.12.2018. године, у предмету пореза на доходак грађана за 2005. годину, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.07.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-438-03-00048-2015-П1000 од 17.04.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, ул. Кнеза Милоша бр.20, да тужиоцу А.А. из ..., ул. ... бр. ..., накнади трошкове управног спора у износу од 13.540,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда 1 У 8902/15 од 08.09.2016. године одбијена је тужба тужиоца А.А. из ..., поднета ради поништаја решења Министарства финансија, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-438-03-00048-2015-П1000 од 17.04.2015. године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења

Министарства финансија, Пореске управе – Филијале Стари град, број: 438-03-1234/14Л-2 од 21.01.2015. године. Наведеним решењем првостепеног органа, ставом 1. диспозитива, утврђен је годишњи порез на доходак грађана за 2005. годину, пореском обвезнику А.А. из ..., и то: пореска основица-опорезиви доходак у износу од 11.299.104,96 динара и годишњи порез на доходак грађана у износу од 1.129.910,50 динара; ставом 2. диспозитива наведеног решења налаже се пореском обвезнику, овде тужиоцу, да утврђени износ пореза плати у року од 15 дана од дана достављања решења; ставом 3. диспозитива утврђено је да се годишњи порез на доходак грађана у износу од 1.206.029,05 динара, плаћа на рачун јавних прихода; ставом 4. диспозитива на износ утврђеног пореза који порески обвезник не плати у законском року, обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи НБС, увећаној за 10 процентних поена применом простог интересног рачуна од сто; ставом 5 диспозитива решења наведено је да ако порески обвезник не плати утврђени износ пореза у законском року, наплата неплаћеног износа утврђеног пореза извршиће се принудним путем у складу са законом, при чему трошкови принудне наплате падају на терет пореског обвезника и жалба не одлаже извршење решења.

Против наведене пресуде тужилац је изјавио Уставном суду уставну жалбу.

Одлуком Уставног суда Уж. 7652/2016 од 24.12.2018. године усвојена је уставна жалба А.А. и утврђено да је пресудом Управног суда У 8902/15 од 08.09.2016. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије (став 1.) и поништена пресуда Управног суда У 8902/15 од 08.09.2016. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Министарства финансија РС – Пореска управа – Регионално одељење за другостепени поступак Београд, број 300-438-03-00048/2015-П1000 од 17.04.2015. године (став 2.).

Према образложењу одлуке Уставног суда одредбом члана 32. став 1. на чију повреду подносилац указује у уставној жалби, утврђено је да свако има право да независан, неприпристрасан и законом већ установљен суд правично и у разумном року, јавно раправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. У спроведеном поступку, Уставни суд је утврдио да је оспорена пресуда донета од стране законом установљеног суда који је одлучио на основу чињеница утврђених у поступку пред пореским органима. Уставни суд је оценио да ни управни органи нити Управни суд нису дали образложење о томе због чега нису прихватили доказе које је подносилац подносио у прилог својој тврдњи да је новчаним средствима располагао у име и за рачун других лица указујући да је изван његове надлежности да процењује правилност закључака судова или других органа у погледу оцене доказа, али да је у образложењу пресуде наведено да подносилац доказе није ни пружио. Такође, везано за навод подносиоца да је застарело право Пореске управе на утврђивање и наплату пореза за 2005. годину, Уставни суд констатује да је Управни суд само преузео образложење другостепеног органа управе, па је, имајући у виду наведено, мишљења да образложење оспорене одлуке не задовољава стандард права на образложену судску одлуку као елемента права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава. Уставни суд

је на основу одредаба члана 42б став 1. тачка 1. и члана 45. тачка 9. Закона о Уставном суду донео одлуку као у изреци.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је да је свако дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1). Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2). Извршење одлука Уставног суда уређује се законом (став 3).

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС”, бр. 109/07...18/13), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице, дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда број Уж. 7652/2016 од 24.12.2018. године Управни суд наводи:

У тужби поднетој Управном суду дана 01.06.2015. године, коју је допунио поднеском од 18.06.2015. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог наводећи да се оспорено решење заснива на погрешним, нетачним, нејасним и противуречним актима донетим у поступку канцеларијске контроле пореза на друге приходе и годишњег пореза на доходак грађана. Указује да се укупни подаци по годинама и врстама пореза, утврђени записником од 24.11.2014.године и првостепеним решењем од 21.01.2015. године, међусобно разликују, те да укупна разлика износи више од 5.000.000,00 динара. Истиче да су првостепено и оспорено решење базирани на доказима прибављеним у поступку теренске контроле код обвезника “Б.Б.” д.о.о, као и пореског обвезника Ђ.Ђ., при чему тужиоцу није омогућен увид у документацију која је прибављена у овим поступцима, док докази које је доставио уз примедбе на записник и жалбу нису разматрани. Надаље, указује да управни органи погрешно закључују да право на утврђивање пореских обавеза тужиоца није застарело, односно да је ток застарелости прекинут започињањем контроле обвезника “Б.Б.”, у ком поступку је тужилац позван ради давања изјаве у својству сведока, а не “као учесника у везаној контроли” и с тим у вези позива се на Мишљења туженог од 16.07.2012. године и 20.09.2010. године, која су сходно одредбама члана 11. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији обавезујућа за поступање Пореске управе. Такође, указује да у конкретној ситуацији тужилац није био нити инвеститор ни извођач радова, већ је предметним средствима располагао као пуномоћник, због чега није ни

постојао основ за утврђивање пореске обавезе. Са наведених и других у тужби образложених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Трошкове је тражио и определио.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, применом одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени је нашао да је након што је Министарство финансија РС, Пореска управа – Сектор пореске полиције – Одељење за оперативни рад од 16.05.2013. године извршило провере код пореског обвезника А.А., о чему је сачињена службена белешка од 16.05.2013. године, извршена је пореска контрола о чему је сачињен записник о извршеној канцеларијској контроли број 438-03-1234/14 од 24.11.2014. године за наведеног пореског обвезника А.А. и на решење донето у пореском поступку од 21.01.2015. године, овде ожалбеном решењу, којим је утврђена обавеза годишњег пореза на доходак грађана за 2005. годину, изјављена је жалба. Тужени је нашао да је од стране Пореске управе извршена провера документације и евиденције о стању и току новчаних средстава приликом реализације изградње и продаје стамбено-пословног објекта у Београду, у улици ... бр. ..., за инвеститоре В.В. из ..., улица ... бр. ... и Г.Г. из ..., улица ... бр. ..., а на основу Уговора о комплетном извођењу радова који је закључен са привредним друштвом „Б.Б.” д.о.о., Анекса уговора који је закључен дана 02.04.2004. године, као и Анекса II који је закључен дана 05.05.2004. године. Контролом је утврђено да је наведено привредно друштво “Б.Б.” закључило дана 05.05.2004. године Уговор о суинвестирању изградње са Д.Д. из Београда, улица ... бр. ..., а уговор је за Ђ.Ђ. потписао његов пуномоћник А.А. из Б.Б. и В.В., као инвеститори, продавци и сувласници са по 1/2 идеалних делова на стамбено-пословном објекту у улици ... бр. ..., на основу три пуномоћја дата А.А. из ..., А.А. су овластиле да може у њихово име закључивати уговоре о купопродаји, да их потписује и оверава у суду, прима капару и купопродајну цену, односно да даје инструкције о начину плаћања купопродајне цене и да издаје купцима потврду о исплати купопродајне цене. Приликом извршеног увида у уговоре о купопродаји непокретности утврђено је да их је у свим случајевима испред продавца непокретности Б.Б. и В.В. потписао и оверио у суду А.А. . Извршен је увид у извештај о оствареном промету на рачуну број ... од Војвођанске банке а.д. Нови Београд, Филијала Београд, Теразије, на име В.В., где су купци вршили уплате у складу са уговорима о купопродаји у периоду од 07.09.2005. до 02.11.2007. године, на тај рачун је уплаћено 709.849,00 EUR, а сам новац са рачуна је подигао А.А. који је био овлашћен за располагање средствима на том рачуну. Тужени је нашао да приликом контроле нису пружени докази где је овај новац уплаћен, односно где су потрошена новчана средства. На основу чињеничног стања утврђеног проверама од стране Пореске управе, утврђено

је, да је у правном послу изградње и продаје стамбено-пословног објекта у улици ... бр. ..., тржишне вредности од 2.658.448,00 EUR, расподелом наведеног износа између учесника у послу, А.А. припало око 995.490,00 EUR. Приликом пореске контроле извршен је увид у купопродајне уговоре закључене за промет непокретности у улици ... бр. ..., извршен преглед извештаја о уплаћеним новчаним средствима и извршен увид у доказе о предаји готовине. Наводећи датаљно податке о уплатама средстава за таксативно набројане станове, тужени је нашао да је на основу података којима располаже Пореска управа и чињеничног стања утврђеног у поступку канцеларијске контроле везано за А.А. у својству овлашћеног лица које је располагало новчаним средствима од продаје предметних станова, гаража и пословног простора у периоду 2005-2007. године утврђено да је А.А. располагао новчаним средствима у укупном износу од 88.445.981,63 динара, а која представљају друге приходе физичког лица, који сходно члану 85. став 1. тачка 14. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС", бр.24/01...62/06), подлежу обавези пореза на доходак грађана, које су биле у примени у време настанка пореске обавезе. На основу налаза Пореске управе Филијале Звездаре, односно пореске документације и аката донетих у поступку који су достављени од стране Филијале Звездара, као и решења од 12.02.2014. године и изнетих доказа и чињеница покренут је поступак контроле утврђивања пореза на друге приходе. У поступку канцеларијске контроле као доказно средство у поступку, коришћен је записник о теренској контроли од 12.02.2014. године, као и решење Пореске управе од 08.04.2014. године, па је на основу наведених аката извршен наведени поступак пореске канцеларијске контроле у Филијали Стари град. Контрола код обвезника "Б.Б." д.о.о. извршена је прво на основу налога за контролу од 15.11.2010. године, те је наведени налог радња у поступку Пореске управе која је прекинула застарелост поступка, а узимајући у обзир да је А.А. био пуномоћник инвеститора, да је лице – учесник у везаној контроли. Тужени је за изјаву дату од стране А.А. да је наведене износе примио у име и за рачун другог лица нашао да није документована новим чињеницама нити доказима, као ни документацијом која би се узела у разматрање. Такође, оценио је неоснованим и наводе у вези са чињеницом да је директор привредног друштва у присуству А.А. изјавио да је именовани добијао новац за услуге по уговореном проценту од 2,38%, јер пуномоћник то констатује, али није доставио ниједан нови доказ, као ни чињенице којим би документовао напред наведену тврдњу. Уз налажење да је пуномоћник пореског обвеника укључен у поступак по жалби када је предочен основ доношења простепеног одлуке орган и ценеће наводе жалбе тужени је донео оспорено решење као у диспозитиву, на основу члана 151. став 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Имајући у виду стање у списима предмета ове управне ствари, Управни суд налази да се, за сада, не могу прихватити као основани разлози туженог органа дати у образложењу оспореног решења да жалба тужиоца није основана. Одлука туженог о правилности решења првостепеног органа не садржи потпуне, јасне и правно утемељене разлоге из којих произлази изнети чињенични и правни закључак туженог органа. На овај начин је учињена повреда правила поступка из члана 199. став 2. у вези са чланом 235. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10). Поред наведеног, тужени је доношењем оспореног решења повредио и одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер није оценио у потпуности све жалбене наводе тужиоца.

Тужени је делимично оценио наводе тужиоца који се односе на његово поступање по овлашћењу, односно у име и за рачун лица како је наведено, као и у погледу истакнутог приговора застарелости. Међутим, тужени није оценио жалбене наводе који се тичу поступања тужиоца као пуномоћника, иако из образложења оспореног решења произлази да је он поступао у својству пуномоћника, што образложење оспореног решења чини нејасним и контрадикторним, па разлози оспореног решења не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, чиме је учињена повреда из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Такође, тужени не оцењује ни жалбени навод тужиоца у погледу застарелости, а са аспекта доказа које тужилац наводи у виду мишљења надлежног министарства.

Имајући све наведено у виду, налазећи да је наведеним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је оценио да се оспорено решење не може прихватити као правилно и на закону засновано, јер је донето уз повреду правила поступка прописана наведеним одредбама члана 199. став 2. и члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Налазећи да је из напред наведених разлога повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. у вези са чланом 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде. У извршењу пресуде тужени орган ће донети ново на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедба суда у погледу поступка изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Заснивајући своју одлуку у овој управној ствари на правном схватању изложеном у одлуци Уставног суда Уж. 7652/2016 од 24.12.2018. године, Управни суд је имао у виду да је Уставом Републике Србије утврђено да су одлуке Уставног суда коначне, извршне и општеобавезујуће (члан 166. став 2), као и да је свако дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда, те да се извршење одлуке Уставног суда уређује законом (члан 171. став 1. и 3.).

Одлучујући о предлогу тужиоца, који произлази из захтева тужбе, да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Одлука као у ставу II диспозитива пресуде донета је применом одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама чл. 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), на чију сходно примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу, с обзиром на успех у овом спору, досуђени трошкови у износу од 11.250,00 динара, на име састава тужбе, одмерени према Тарифном броју 42. у вези са тарифним бројем 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), као и трошкови судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за ову пресуду у износу од 1.900,00 динара, укупно 13.540,00 динара. Тужиоцу нису признати трошкови у

делу преко досуђених до тражених 37.500,00 динара на име састава тужбе, будући да нису опредељени према важећој адвокатској тарифи.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.07.2019. године, III-6 У 3215/19 (2015)

Записничар
Снежана Бјелановић, с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ